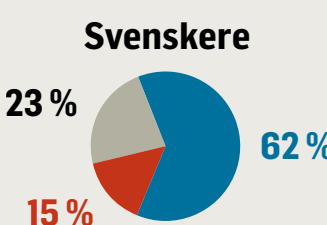
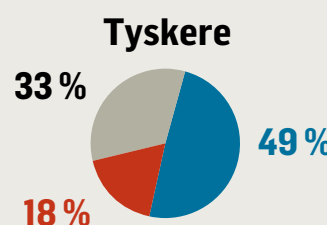
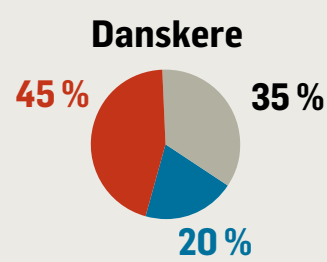

OPINION I TAL

Pessimistiske danskere

Mener du, at jobmulighederne er blevet bedre eller sværere?

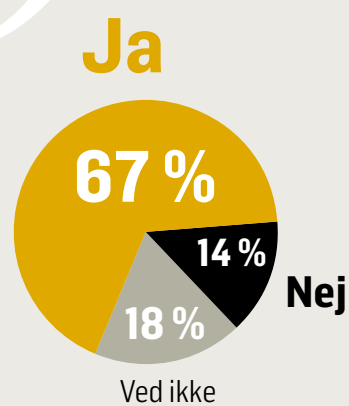
- Sværere end i 2010
- Det samme som i 2010
- Bedre end i 2010

8.262 europæere deltog i undersøgelsen
Kilde: Stepstone i Søndagsavisen

Hizb ut-Tahrir

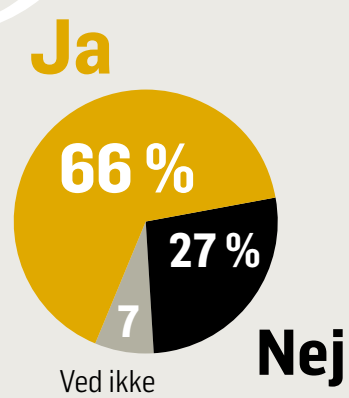
Mener du, at Hizb ut-Tahrir skal forbydes?

1.003 personer over 17 år deltog i undersøgelsen fra den 7.-10. marts 2011. Tal afrundet.
Kilde: Rambøll Management/Analyse Danmark i Morgenavisen Jyllands-Posten

Benzinpriser

Mener du, at der bør være et loft over benzin- og elprisen, så man skærer i afgifterne, når prisen når et vist niveau?

1.003 personer over 17 år deltog i undersøgelsen fra den 7.-10. marts 2011. Tal afrundet.
Kilde: Rambøll Management/Analyse Danmark i Morgenavisen Jyllands-Posten

POLITIKEN

25.-31. marts 2011

183 debatindlæg
148 læserbreve
23 Libyen

Libyen stadig topscorer

Igen i denne uge er det krigen i Libyen, der får flest læsere til tasterne. Vi modtog 23 indlæg om emnet. Og folkeskolen og ikke mindst digital undervisning har fået gang i skriveløben hos 10 læsere. Derudover fik vi 9 indlæg om den bedrageriske Milena Penkowa, 8 indlæg om EU og Europagten og ligeledes 8 indlæg om atomkraftulykken i Japan. I alt modtog vi 331 indlæg og fik plads til 95.

Der er et yndigt land ...

... og det har ingen problemer med multikulturalisme. Siger tre forskere. Men hvorfor beder Yildiz Akdogan så befolkningen om hjælp?

LEVENDE ORD
FRAUKE GIEBNER

FEM MENNESKER på en lille scene. Til højre tre ældre mænd med tyndt, gråt hår: Jerichow, Jenkins og Gundelach. Til venstre en lidt yngre, Cummings, og Akdogan, en kvinde. Nærmere beskrivelse følger. De fem ser ud over publikum i Politikens foredragssal. De er her for at tale om multikulturalisme.

»Hvis man lytter til den offentlige debat, virker det, som om alting går ad helvede til«, siger Richard Jenkins.

Han er sociolog fra Nordirland, så han ved, hvornår det går ad helvede til. Desuden har han boet i Skive i et år for at blive klogere på danskerne. Hans diagnose lyder, at vi har det fint. Bedre end englænderne, under alle omstændigheder.

»Multikulturalisme er ikke noget problem på hverdagsplan«, konstaterer han: »Der er i øvrigt større forskelle mellem en landmandsdyde og en smart københavner end mellem en dansker og en indvandrer«. Forskellighed er en forudsætning for alle samfund, og spørgsmålet er så, hvor meget forskellighed vi kan holde ud, siger Jenkins.

Det er atter et spørgsmål om tolerance, som i modsætning til forskellighed ikke er en naturlig bestanddel af tilværelsen – det er noget, der skal skabes. Derfor har vi brug for en bedre offentlig debat, mener han – den nuværende tegner et vrangbillede af integrationssituationen. Lad bare Jyllands-Posten og Ekstra Bladet sige, hvad de vil – så længe der kommer flere stemmer på den anden side også. Det skal være stemmer, der siger »det ku' hvær møje værre«, foreslår Jenkins. Ligesom man siger derovre i Jylland.

PETER Gundelach, ligeledes sociolog, er fuldstændig enig. Han står bag de hidtil mest omfattende undersøgelser af danskernes værdier. De har i øvrigt vist, at danskerne er blevet mere tolerante.

»Jeg havde håbet, at vi ville være uenige«, siger han. Så taler han om 'os' og 'dem', om den svenske debat, hvor tonen er ti gange pænere og en smule om det samme som Jenkins. »Ooh«, udbryster Gundelach pludselig. Hans navneskilt er faldet ned. »Jeg har tabt min identitet«. En akademikerjoke, fulgt op af kvindelatter.

Dolan Cummings griner også. Han er leder af en britisk tænketank. Og han er enig langt hen ad vejen. Forskellighed er dog ikke et mål i sig selv, mener han.

»Man skal være varsom over for politisk korrekthed. Multikulturalisme må ikke blive en ideologi, som man gemmer sig bag«. Også han påpeger, at Danmark er et velfungerende samfund, og at vi ikke må overvurdere vores problemer.

»Spørgsmålet er, om vi kan tolerere intolerance«. Akademikerne blandt publi-

kum, og dermed de fleste fremmødte, griner. »Svaret er ja. Vi skal tolerere det, og vi skal kritisere det«.

Nu er det Yildiz Akdogans tur til at give de andre ret. Alle fire mænd, som tidligere havde blikket hæftet på publikum eller deres egne hænder, drejer hovederne. For bedre at kunne se Yildiz, der ligeledes konstaterer, at multikulturalisme er problemfrit på hverdagsplan. Og ja, den politiske debat er komplet afsporet.

»Der er én realitet i Folketinget og en anden uden for – og de kolliderer, uheldigvis«. Hun opfordrer alle tilstedeværende til at hjælpe hende med at åbne politikernes øjne. »Personligt er jeg fuldstændig enig med dig, Yildiz«, siger Politikens kronikredaktør, Anders Jerichow, da han tager ordet og giver det videre til publikum. »Ibrahim vil gerne vide, hvad Jenkins mener med 'den anden side'. »Og hvordan skal vi deltage i debatten uden at bruge de andres nedladende sprog?«.

»Det er et vanskeligt spørgsmål«, indrømmer Jenkins. Det med siderne drejer sig ikke om højre og venstre. Alle, der har lyst til at sige noget positivt om situationen i Danmark, er velkomne til at byde ind. »Jeg kan ikke sige jer, hvilken slags debat I skal have – jeg er jo udlænding, og det er allerede uhøfligt at fortælle jer, at I har brug for en anden slags debat«.

»Jeg vil ikke spille helt«, tilføjer Yildiz Akdogan, og igen drejer alle mændene hovederne. »Men jeg siger eksempelvis aldrig integration – jeg siger deltagelse. Og ghettoer kalder jeg for økonomisk og socialt udfordrede områder. Det er jo det, de er«. Hun beder om hjælp endnu en gang.

EFTERHÅNDEN ER de første begyndt at forlade salen. Andre sidder foroverbøjet, med hænderne på hovedet. Der ligger stadig en halv times forskellighed foran os.

Heldigvis, synes Arne. Han har været ansat i Dansk Flygtningehjælp i 30 år. Nu fortæller han os, hvordan vi har mistet troen på politikerne. Det skete i 1985, da de folkevalgte begyndte at indprente angst i befolkningens bevidsthed. Der går tre minutter. Jerichow gestikulerer, men Arne opfatter intet. »Gør det kort«, smiler Jerichow. »Mand, er det rigtigt?«, spørger Arne, mælløs. Han er jo lige gået i gang med at tale om homogenitet efter 2. Verdenskrig. Så siger Jerichow stop. »Jamen ...«. »Stop«. »Jamen«. Folk griner, Arne tier, Jenkins taler: »Jeg er enig i meget af det, du sagde, men du har glemt en vigtig ting. Sagen er, at civilsamfund og stat i Danmark historisk har været tæt knyttet til hinanden. Men på det seneste er aktører i civilsamfundet blevet marginaliseret, når de ikke bevæger sig i samme retning som en stadig mere centraliseret regering«.

Så er det slut. Og så er der bøger til salg. De har titler som 'Kulturelle processer' og 'Managing Uncertainty' og er skrevet af Jenkins og Gundelach og andre. Nogle bliver hængende. Richard Jenkins skriver autografer og vil stadig ikke fortælle, hvad løsningen på multikulturalisme er.

»Der er for helvede ikke nogen problemer«, siger han. Eller jo, der er problemer, men ingen, der batter. Et godt råd måske? Nej. Et provokerende forsøg? Heller ikke. En autograf til hende med tørklædet? Bare kom med bogen, du.

Der er for helvede ikke nogen problemer
Richard Jenkins

Jeg havde håbet, at vi ville være uenige.
Peter Gundelach

Man skal være varsom over for politisk korrekthed. Multikulturalisme må ikke blive en ideologi
Dolan Cummings

LONDON. BERLIN. CALAIS. I virkeligheden går det meget bedre med at leve mange kulturer sammen i Danmark. Det går i hvert fald bedre end i mange andre europæiske lande, mener tre forskere, der onsdag var samlet til debat i Politikens Foredragssal. Foto øverst: Tan Sang. I midten: Franka Bruns. Nederst: Michel Spingler

BAGKLOG

Ud og se med DSB

SOM GANSKE almindelig avislæser har man rigtig meget at måbe over for tiden. Selv om vi til en afveksling lader nationens gloriose invationer i andre nationer ligge, er der rigeligt at tabe skuffen over her hjemme.

Tag nu sagen om den fyrede DSB-direktør Søren Eriksen. Søren Eriksen blev ansat for at gøre DSB tidssvarende, det vil sige til en pengemaskine, og det har han gjort udmærket. I hvert fald har staten trukket store millionbeløb ud af foretagedet, samtidig med at billetpriserne fortsætter deres himmelflugt, togene kører, som vinden blæser, og de rasende og frustrerede passagerer står på perronen og fryser med deres dyre måneds- og klippekort.

Det har bestyrelsen åbenbart været tilfreds med, i hvert fald har direktøren, ifølge Ekstra Bladet torsdag, modtaget en millionbonus, kort inden han blev fyret første gang. Jeg skriver omhyggeligt første gang, for det viste sig, at første gang overhovedet ikke var lovlig, så Eriksen blev fyret nok en gang 29. marts.

DET ER INTERESSANT at se lidt på forløbet. DSB har ligesom universiteterne og andre offentlige foretagender fået en såkaldt

professionel bestyrelse med seks medlemmer udpeget af trafikministeren. Herudover er der tre medlemmer udpeget af medarbejderne. De har ikke nødvendigvis bestyrelseserfaring, men man må formode, at de har føling med, hvordan det går i firmaet.

Ifølge Politiken havde bestyrelsen 17. marts et seks timer langt bestyrelsesmøde, hvor fyring af direktøren overhovedet ikke havde været nævnt. Efter mødet gik de seks ministerudpegede 'professionelle' bestyrelsesmedlemmer til møde med transportminister Hans Chr. Schmidt. Hvad de skulle der, er der al mulig grund til at spørge sig selv, og måske endnu bedre ministeren og bestyrelsesmedlemmerne om. Hele ideen med at udpege en professionel bestyrelse er jo netop at opretholde det opreklamerede armlængdeprincip, så politiske dagsordener ikke forplumrer den professionelle beslutningsproces.

Efter mødet med ministeren – det hedder det sig i hvert fald, men man kunne da godt forestille sig, at det var under mødet med ministeren, bortset fra at det vist nok ville være ulovligt, så det kan man nok alligevel ikke forestille sig – besluttede de seks ministerudpegede at fyre Sø-

ren Eriksen. En af dem – eller måske ministeren – kom i tanke om, at der jo rent faktisk også var medarbejderudpegede medlemmer af bestyrelsen, og at de nok også hellere måtte orienteres.

Man behøver ikke at være ekspert i jernbanedrift for at regne ud, at et lokalt pendler-tog som Kystbanen ikke har noget som helst at skaffe med at køre til Göteborg og Halmstad eller Kalmar

Det vil de have, at vi skal tro på! Sjovt nok var de medarbejderudpegede bestyrelsesmedlemmer ikke helt tilfredse med forløbet, og det var der temmelig mange eksperter i selskabet, der heller ikke var. Alle bestyrelsesmedlemmer skal nemlig have adgang til de samme informationer, og der må ikke træffes beslutninger hen over hovedet på hver-

ken medarbejderudpegede eller andre bestyrelsesmedlemmer.

Derfor holdt DSB's bestyrelse tirsdag et ekstraordinært møde, hvor Søren Eriksen tilsyneladende er blevet genansat for så at blive fyret en gang til. Denne gang med hele bestyrelsens accept. Hvad der har overbevist medarbejderrepræsentanterne, fremgår ikke, men det kunne da være meget interessant at høre om. Søren Eriksen selv holder klogelig botten. Han har fået et meget stort gyldent håndtryk for at holde sine meninger for sig selv, og sammen med den tidligere udbetalte millionbonus udgør det åbenbart en tilstrækkelig kompensation for den smådekompagne, der er ved at køre i stilling over for hans embedsførelse.

DET LIGGER I luften i udsagn fra transportministeren og hans håndgangne mænd i bestyrelsen, at Søren Eriksen har stået bag betydeligt fiddeliht med beløb frem og tilbage mellem DSB og den overordentligt fejnavngivne konstruktion DSBFirst, der har kørt den tidligere så velfungerende Kystbane i sænk. Ministeren og Venstres trafikordfører, Kristian Pihl Lorentzen, er bekymrede for, hvad der dog kan være sket: »Hvis det viser sig, at

det ikke er bæredygtigt at køre på tværs af Øresund, er vi klar til at tage konsekvensen«, siger Lorentzen torsdag til Berlingske.

Det interessante er her udsagnet »Hvis det viser sig«. Det har sådan set stået klart fra første dag, og det kan næppe være nogen hemmelighed for en trafikordfører eller en transportminister. Sidstnævnte har oven i købet hældt vand af ørerne og vasket hænder i Pilatus' håndsebe ved et møde med rasende pendlere i Nordsjælland for nylig. Måske det, der inspirerede ham til at finde en syndebug?

Man behøver ikke at være ekspert i jernbanedrift for at regne ud, at et lokalt pendler-tog som Kystbanen ikke har noget som helst at skaffe med at køre til Göteborg og Halmstad eller Kalmar. Hvis det er kommet bag på ministeren, er han ikke særlig dygtig. Eller også har han aldrig kørt i tog.

Foreløbig er tre undersøgelser i gang for at afklare, hvad der er foregået i DSB og DSBFirst. En advokatundersøgelse, en revisorundersøgelse og en undersøgelse i Rigsrevisionen.

Man kan håbe, at undersøgelserne også afdækker bestyrelsens rolle. Og ministerens.

LONE KÜHLMANN